

Ասացուածք՝ իր հօր թաղումէն զրկուած քաղաքական բանտարկեալի մը համար

Բանտին անցքերը անել են յանկարծ
ստորաշխարհեայ ճամբաներ անդարձ
որոնց աւարտին
նեխած ու մթին
ազատութիւնն ու յոյսը կը փտին

Բանտարկեալ մը լուռ խուցին մէջ նստած
կը հսկէ մինակ
գիշերուան դիմաց
Դուրսը հով մը ցուրտ անվերջ կը կոտտայ
մերթ կ'ողբայ եւ մերթ դաժան կ'որոտայ

Բանտին պատերը աւելի նեղ են
զոյգ մը սեւ աչքեր մութը կը պեղեն
Շղթաներն այսօր ծանր են
կը ճնշեն
հեռուն կոչնակներ մռայլ կը հնչեն

Ո՞վ է այս Մարդը խուցին մէջ նստած
մարդոց պղծութեան մատաղ կիսաստուած

Խօսեցէ՛ք, հովեր
խօսեցէք անոր
մխիթարեցէք ցաւն իր ահաւոր

Բանտին դռները գոց են
կղպուած
աններողութեան փսխունքով ծեփուած

Անգութ են, անսիրտ
անխորտակելի՛
բանտին դռները՝ եօ՞թը...

աւելի՛

Բանտարկեալ մը որք խուցին մէջ նստած
կ'արտասուէ մինակ
սուգն իր արգիլուած
Դուրսի հովին հետ կը գոռայ ուժգին
անոր ողորմած հօր անհաշտ հոգին

«Տղաս...» կը կանչէ ան սարսաձայն
«*իմ հերո՛ւ տղաս
մարտիրոս տղաս...»*

Բանտին ամայի անցքերուն մէջ լայն
արձագանգ կու տան խօսքերն այս
մաս-մաս

«*Հիմա երկուքս ալ անբախտ ու անպարտ
նոյն ճակատագրին զոհերն ենք հպարտ
դէպքերն ու մարդիկ մեզ կապանքեցին
զիս շիրիմիս մէջ*

իսկ քեզ՝ այդ խուցին

Այս առտու տարին ցուրտ մարմինս ծեր
 էլ զայն թաղեցին հողին տակ օտար
 տէր հայրն աղօթեց
 երկու խօսք, Հայր Մեր...
 Մուրք Հոգին հոն էր
 քայց Որդի՛ս չկար»

Բանտին մէջ հիմա հառաչ մը անհուն
 կը բախի ամուր անխախտ դռներուն
 Բանտարկեալն իր գոց բռունցքով ահեղ
 կը ծեծէ խուցին գորշ պատերը նեղ

«Ես իբրեւ ժառանգ կը թողեմ միայն
 քու հայրդ ըլլալու պատիւն անսպառ
 իսկ անարգանքին դէմ մարդոց համայն՝
 անդրշիրիմեան հեզնանքս անծայր»

«Քեզ դատապարտող լկտի ատեանին
 ատելութիւնս թող մնայ կտակ
 իսկ երդուեալներու պիղծ երամակին
 անէծք կը ձօնեմ որպէս հրիտակ

«Այս է պատգամս

ԱՅՍ Է ՄԵՐ ՈՃԸ

աշխարհի դէմքին թքած մեր «ո՛չ»-ը
 այս է աւանդը վերապրողներուն

Կտակն է այս նոր նահատակներուն

Բանտարկեալ մը լուռ խուցին մէջ կքած
 դեռ մտիկ կ'ընէ
 սեւ աչքերը թաց

Խօսեցէ՛ք հովեր
 խօսեցէ՛ք անոր
 գրկեցէ՛ք անոր հոգին մենաւոր

*«Եւ պիտի շրջիմ ես անվերջ այստեղ
 այս անցքերուն մէջ
 անխոնջ ու անշեղ
 որպէսզի բնաւ մինակ չմնաս
 ցմահ բանտարկեալ իմ հերոս տղաս»*

*Պիտի թափառիմ
 յաւէտ յուսահեղձ
 մինչեւ գերեզման՝ անտէր ու անտուն
 եւ պիտի մաղթեմ նախատինք անեղծ
 քեզ կամ քու Դատող ուրացողներուն»*

Բանտին մէջ հիմա ոչինչ կը շարժի
 ստուեր մը վերջին մութին կը կառչի
 եւ գիշերն արդէն կը հոսի կամաց
 դէպի զինք ըղձող լոյսը գրկաբաց

Բանտարկեալ մը լուռ
 խուցին մէջ նստած
 կը բարձրացնէ ճակատն իր ազնիւ
 եւ պատուհանին վանդակէն ժանգոտ
 կը դիտէ հեռուն
 երկինքն արիւնոտ

Դուրսը հով մը մեղմ կը փչէ հազիւ

Հ.Շ.

«Անվերադարձ», Ալպարթոս Հրատարակչութիւն, Արցախ, 2010

